

**Jasmin Daamen**

# **Brokstukken van Liefde**

**Work in progress**

## Inhoudsopgave

|                            |           |
|----------------------------|-----------|
| <b>EEN VRIENDIN VROEG</b>  | <b>3</b>  |
| <b>BESCHRIJF ME</b>        | <b>5</b>  |
| <b>MET MIJN HANDEN</b>     | <b>6</b>  |
| <b>DE BRIEF</b>            | <b>7</b>  |
| <b>NIET WEGGAAN NU</b>     | <b>9</b>  |
| <b>VAN DE TWEE</b>         | <b>10</b> |
| <b>IK ZEG MIJN BAAN OP</b> | <b>11</b> |
| <b>IK HERINNER ME</b>      | <b>12</b> |

Een vriendin vroeg

Een vriendin vroeg  
welke mannen vind jij dan *we*/ leuk

In het digitale labyrinth  
vond ik je terug  
een foto van jou tegen de gouden kleur  
van Jeruzalem steen  
hij is naar zijn wereld gegaan  
begreep ik  
uit wat over was van de taal  
ze keek  
en knikte instemmend  
ook al was je er niet meer

Elke zomer  
was het afwachten  
of je vrij was  
op een dag was je getrouwd  
we werden zomervrienden  
ik hielp in je café  
als het druk was

En toen stond ik voor het huis  
gebouwd van Jeruzalem steen  
waar jij  
en ik  
met een trap door hoog onkruid  
een keuken  
een slaapkamer  
dat was het

Er is nog een foto  
van onze schoenen  
over elkaar heen gebuiteld  
in die slaapkamer

Nu voor datzelfde huis  
dezelfde kleur  
ik rook een sigaret  
geef je mijn zegen  
en loop verder.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)  
November 2023

Beschrijf me

Beschrijf me  
bemerkt me  
beslaap en bedek me  
bevoel me  
bedoel me

benacht me  
bedag me  
bemaan en bezon me

beleer me  
bekritiseer me  
benauw me  
beneem me

jij

neem me

©Jasmin Daamen (pseudoniem)  
Juli 2023

## Met mijn handen

Met mijn handen  
graaf ik  
een weg naar beneden  
wortels  
zoveel vertakkingen  
ooit en nu  
op de tast

Zak ik af  
langzaam  
behoedzaam  
niets wil ik missen  
trek ze los  
één  
voor één  
een mes voor wie niet wil

Het dwarrelt  
roept  
valt  
verschrompelt

Bemodderd  
graaf ik  
terug omhoog  
verdwaasd  
zoveel lichtheid  
in een wortelloos bestaan

©Jasmin Daamen (pseudoniem)  
Juni 2023

## De brief

Op de eerste dag zat ze  
met een schrijfmap op haar schoot  
een pen in haar hand en  
een gat in haar buik.

Op de tweede dag lag ze op haar bed  
Met de gordijnen dicht en  
luisterde ze naar de regen.  
Ze schreef de eerste regels  
schreef de eerste regels  
en schreef de eerste regels.

Op de derde dag  
veegde ze al haar verdwaalde gedachtes  
en ledematen bij elkaar en  
wandelde naar buiten en toen, plots  
zag ze de brief van begin tot eind voor zich.  
Ze rende naar huis,  
schreef verwoed de zinnen op,  
driftige bochtjes en streepjes verschenen  
op het papier en verkrampden haar vingers.

Op de vierde dag  
herlas ze de brief.  
Beschuldigend, aanmatigend.  
Ze verscheurde hem eindeloos.

Op de vijfde dag  
begon ze aan een nieuwe brief  
bestelde halverwege een pizza  
en had helerwege een fles rosé op.

Op de zesde dag  
schaafde en schuurde ze  
totdat ze de tekst niet dichterbij zichzelf kon schrijven  
het gat in haar buik niet verder kon dichtgroeien.

Op de zevende en laatste dag zag ze  
dat het bijna goed was.

Nog één keer herschreef ze de brief,  
wikte en woog ieder woord voor het laatst,  
stopte de brief in een envelop en schreef  
zijn naam en adres nauwkeurig op.

Er was niet langer een misverstand  
over de bestemming en bestemde.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)  
mei 2023



## Niet weggaan nu

Niet weggaan nu  
ik ben zo blij dat je er bent  
hou je armen nog even om me heen  
het voelt zo goed.

Ik moet plassen, maar ik ga gewoon niet  
als ik nu ga, ben je weg als ik terugkom  
ik hou het nog wel even vol  
niet vervagen, vervormen, vervliegen, hier blijven  
bekkenbodemspieren aantrekken, zie je  
dat lukt  
gelukkig je blijft nog even.

Kom, laten we verder praten  
het ging niet hè  
denk jij dat ook?  
we moesten elkaar loslaten zeg me  
dat jij het ook zo ziet, geen andere keuze  
zo fijn om even met je te zijn.

Nu moet ik echt plassen  
een laatste omhelzing  
stevig, zoals ik ze van je ken  
een laatste kus  
een kriebel op mijn rug  
je mag gaan lieffie  
eindelijk  
ik kan het  
roep ik je nog na  
terwijl ik langzaam ontwaak.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)  
Februari 2023

## Van de twee

Van de twee was er één  
met een grenzeloos begrip  
van beide verhalen was er één  
dat gehoord werd  
voor de gedeelde pijn gaf één  
de ruimte die het verdiende  
en tenslotte  
was er één  
die uit de bocht mocht vliegen

Eén braakte alles uit  
gebruikte woorden  
als angels om mee te steken  
de ander vol gif  
staand in een moeras  
van misverstanden  
geen andere optie dan  
wegzakken en stikken  
in de vuiligheid

©Jasmin Daamen (pseudoniem)

Januari 2023

Ik zeg mijn baan op

Ik zeg mijn baan op  
kook een laatste maaltijd  
voor mijn kinderen

maak mijn huis  
nog één keer schoon  
leeg prullenbakken  
en de brievenbus  
breng oud papier weg  
flessen in de glasbak

pak mijn koffer en sluit  
ramen, deuren en zeg  
buren vaarwel

Ik stap in mijn auto, start  
de motor, open  
Googlemaps  
en typ 'liefde' in

©Jasmin Daamen  
November 2022

## Ik herinner me

Ik herinner me dat mijn beste vriend vroeg of ik een blind-date-probleem voor hem kon oplossen en dat ik vroeg met wie.

Ik herinner me dat Marc een wekker had waar je tegen moest roepen als deze afging.

Ik herinner me het antikraakpand en hoe je met je handdoek en toilettas naar een ander antikraakpand twee deuren verderop moest omdat alleen daar de douche werkte.

Ik herinner me het litteken op zijn onderbeen omdat hij ooit door een kameel gebeten was.

Ik herinner me dat hij mij veel later vertelde dat dat een sterk verhaal was en dat hij met zijn dronken hoofd ooit in een leeg zwembad was gesprongen en zo zijn onderbeen ernstig verwond had.

En ergens doemt nu een herinnering op dat ook dat een sterk verhaal was.

Het echte verhaal herinner ik me niet meer.

Ik herinner me hoe we in Parijs op het Fête des Pompiers belandden.

Ik herinner me dat hij als geen ander op één been kon dansen.

Ik herinner me dat ik me later bedacht dat we die nacht Mees gemaakt moeten hebben.

Ik herinner me het briefje dat begon met 'lieffie' en waarop stond dat de makelaar ons adviseerde om blind een overbod te doen.

Ik herinner me dat Mees twee weken te vroeg geboren werd, tussen de verhuisdozen.

Ik herinner me hoe we niet langer wakker werden van vogels, maar van schreeuwende slingerapen en van het getringel van tramlijn negen.

Ik herinner me onze eerste vliegvakantie met Mees en dat we hem de fles gaven om zijn oren open te houden tijdens het opstijgen.

Ik herinner me hem met Mees in de draagzak op weg naar de Albert Heijn in de Jodenbreestraat.

Ik herinner me hoe we voor de eerste verjaardag van Mees een groene schildpadzandbak hadden gekocht en hoe Mees met zijn dikke wangen die bijna op zijn schouders hingen onverstoorbaar in de schildpad zat.

Ik herinner me Mees met een rieten bakje van Lonny's maaltijden op zijn hoofd waarmee zijn blonde haren onzichtbaar waren en alleen zijn diepbruine ogen opvielen. Ineens zagen we zijn Indische wortels van vier generaties geleden.

Ik herinner me dat hij voorstelde om Marleen te maken.

Ik herinner me hoe we samen op een gala waren waarop alleen wij tweeën wisten dat dat gelukt was.

Ik herinner me de zwangerschap van Marleen als een periode waarin ik zielsveel van hem hield.

Ik herinner me dat ik Marleen met twee persweeën op de wereld zette.

Ik herinner me hoe Mees op de commode stond te springen en Marleen de slappe lach bezorgde die toen pas een paar maanden oud was.

Ik herinner me hoe Mees in bad met zijn zware stem en met een duikbril op zijn hoofd aankondigde op haaienjacht te gaan.

Ik herinner me de vakanties in de auto naar Italië en dat de kinderen onvermoeibaar bleven vragen of hij het nummer 'Canto della Terra' van Andrea Bocelli wilde meezingen.

Ik herinner me hoe we boven op de Simplonpas stil kwamen te staan met een defecte motor en hoe we met een sleepwagen het dal ingereden werden, Mees bij Marc op schoot achter het stuur.

Ik herinner me dat Marleen bij haar eerste bezoek aan de speltheek de grootste kinderwagen uitkoos die er was en dat ze daarmee een week lang als de koningin door ons huis paradeerde.

Ik herinner me dat ik toen ook maar de eerste pop voor Marleen kocht.

Ik herinner me hoe Marleen eindeloos haar 'baby' naar mij kwam brengen zodat zij naar haar 'werk' achter het gordijn kon, en hoe ze na nog geen minuut vanachter het gordijn weer verscheen om haar baby op te halen, de hal even in liep, zich omdraaide en haar baby weer kwam brengen.

Ik herinner me de drie glijbanen net na de ingang rechts en dat je uit de bek van het nijlpaard gleed.

Ik herinner me Tanja - het echte nijlpaard - die we eigenlijk nooit hebben zien bewegen.

Ik herinner me het voeren van de zeehondjes en hoe de reigers probeerden de vissen uit de lucht te stelen.

Ik herinner me Menno die we meenamen en die vroeg wanneer we een bloodje kwakmorst gingen eten.

Ik herinner me hoe niemand van ons genoeg kreeg van het aquarium.

Ik herinner me dat ik niet het moment heb kunnen pakken waarop we zelf begonnen te glijden.

Ik herinner me hem na een jaarlijkse Beaujolaisborrel.

Ik herinner me de buurman die aanbelde en vroeg of het mijn man was die in het portiek lag, mijn gesleep met hem naar de lift, in de lift, uit de lift en naar onze voordeur en hoe hij net voordat ik hem naar binnen had gesleept, de hele gezamenlijke hal onderkotste met de jonge rode wijn en dat ik ook nog blij was dat dat in de gezamenlijke hal gebeurde en niet op het tapijt in onze eigen hal.

Ik herinner me dat ik hem in bad heb gekregen en dat hij op de duikbril van Mees lag.

Ik herinner me dat ik zijn moeder belde, niet wetende wat te doen, en dat zij zei dat het iets tussen mij en hem was.

Ik herinner me het gedraai en gelieg terwijl de gaten op onze bankrekening boekdelen spraken.

Ik herinner me dat ik hem de keuze gaf: de volgende ochtend naar de huisarts of al zijn spullen door mij op straat geflikkerd.

Ik herinner me dat hij mij probeerde uit te leggen dat een gokverslaving een ziekte was.

Ik herinner me dat ik hem voor het eerst zag huilen op het moment dat ik het opgaf.

Ik herinner me dat we Mees en Marleen vertelden dat we uit elkaar gingen en dat ze

dachten dat ze voor de rest van hun leven elk weekend kadootjes van hun vader zouden krijgen.

Ik herinner me dat hij tijdelijk bij een vriend woonde en dat we elkaar bij toeval tegen het lijf liepen, zoekend naar woorden, al onderweg om weer vreemden voor elkaar te worden.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)

Augustus 2022